

Shibapraaf

Door Miko

Ik ben heel speciaal. Nouja, ik dacht dat ik speciaal was, maar dat bleek een beetje tegen te vallen.....Zo nu en dan ga ik namelijk met het vrouwtje mee naar bejaardentehuizen, waar ik dan mijn speciale beroep uitoefen als “aaihondje” bij demente bejaarden. Ik moet dan braaf op schoot blijven zitten om geaaid te worden. Heel stilletjes en zacht, want de schoten van deze mensen zijn niet zo stevig meer. Soms mag ik ook op het blad van een rolstoel zitten, of boven op tafel, of zelfs af en toe in bed bij mensen die bedlegerig zijn.

Er gebeuren dan ook hele speciale dingen. Soms gebeurt het dat mensen die bijna nooit meer iets zeggen mij plotseling de oren van het hoofd kletsen over de hondjes die ze vroeger hadden. Of dat mensen die een slechte controle hebben over hun spieren, en mij als ik pas op schoot zit zowat slaan in plaats van aaien, na enkele minuten rustig worden, en mij rustig en zacht kunnen aaien. Af en toe heb ik ook wat te verduren, zoals bij de meneer waar ik bij op schoot zat die zomaar in mijn ogen begon te prikken zoals hij altijd bij zijn teddybeer deed. Of bij de meneer die mij niet meer los wilde laten, omdat hij dacht dat ik zijn hondje Max was. Maar ik weet dat ze het niet kwaad bedoelen, dus ik laat het maar over me heen komen.

Heel speciaal was het toen ik bij een mevrouw was die nooit meer contact maakte met haar omgeving, zelfs geen kort oogcontact meer met familie of verzorgers. Ze reageerde nergens meer op.... Ze zat aan een tafel, en ik moest voor haar op tafel gaan zitten. De verzorger pakte die mevrouw haar hand, en begon mij daarmee te aaien. Natuurlijk kwam er geen reactie, de verzorger had dat ook niet verwacht. Hij vroeg aan het vrouwtje of ik daar nog even mocht blijven zitten, want wie weet waar ze zich toch nog allemaal van bewust zou zijn. Misschien zou ze me toch zien? Maar terwijl het vrouwtje met de verzorger stond te praten gebeurde er plotseling wat! Die mevrouw keek me aan, en begon zomaar uit haar zelf met haar hand langs mijn vachtje te wrijven. Even leek het er zelfs op dat ze wat wilde zeggen! De verzorger was helemaal verbaasd, ging de andere verzorgers halen, en riep: “Kijk dan toch wat er nu gebeurt”! Het contact duurde maar heel even, dus toen de anderen kwamen kijken was het alweer voorbij. Maar ik ben daar nog braaf een kwartiertje blijven zitten, en even later gebeurde het weer. Prachtig toch! Als dat niet speciaal is?

Laatst was het weer zo een dag dat we naar een bejaardentehuis zouden gaan. Maar aangezien mijn vacht in verregaande staat van ontbinding was, en de vlokken je om de oren vlogen, mocht ik niet mee. De verzorgers hebben het al zo druk met de verzorging van die mensen, en dan zouden ze ook nog al die kleren, bedden, tafels en stoelen haarvrij moeten maken, en iedereen zou haren eten. Het vrouwtje vond dat we dat niet konden maken. Ik zou wel weer mee mogen als mijn ruiperiode voorbij zou zijn.

Toch ging ze op een gegeven moment haar jas pakken om te gaan. Zou ze daar dan alleen naar toe gaan? Wie zou ze dan laten aaien? Haarzelf? Ik begon al stilletjes in mezelf te gniffelen, ik kon het al voor me zien. Maar wat schetst mijn verbazing: Ze nam Aiko mee!!! Aiko notabene, die wiebelkont, die druktemaker. Aiko die altijd iedereen moet likken en nooit stil kan zitten. Zou ze met die puber, dat ongeleide projectiel, naar die mensen gaan? Aiko heeft niet eens een diploma, nul komma niks aan opleiding daarvoor genoten. En die neemt ze zomaar mee? Nee toch zeker! Tijdens dat ze weg waren droomde ik van Aiko die bejaarden pijn zou doen door op schoot rond te tolleren, door bedden heen zou racen, hen af zou lebben, en rondvliegende koffiekopjes doordat ze wild zou doen als ze op tafel zou moeten zitten.

Zeer verbaasd was ik toen ik van Aiko en het vrouwtje bij thuiskomst hoorde dat het zo goed was gegaan. Trots vertelde Aiko mij hoe lief ze op schoot was blijven zitten, en voorzichtig op een grote tafel had rondgelopen waar allemaal mensen omheen zaten, om zich door iedereen te laten aaien en

knuffelen. Tsss, dat had ik dus echt niet verwacht! Nou, dag illusie, zo speciaal ben ik dus niet als zelfs Aiko het kan.....

Nu vraag ik me af of er niet veel meer hondjes zijn die automatisch aanvoelen hoe ze zich moeten gedragen naar deze mensen. Het lijkt er haast wel op! Dat zou goed nieuws zijn, want dat zou betekenen dat er veel meer hondjes dit speciale beroep uit kunnen gaan oefenen. Elk hondje, groot of klein, zou eens tegen hun baasje moeten zeggen dat ze eens bij hun hondenschool moeten gaan informeren of zij ook deelnemen aan zulke projecten. Er zijn tegenwoordig steeds meer hondenclubs die betrokken worden bij zulke projecten, en hoe meer aaihondjes er zijn, hoe vaker zij in kunnen gaan op uitnodigingen van bejaardentehuizen of instellingen waar geestelijk gehandicapten gehuisvest zijn.

Ondanks dat het er op lijkt dat ik zo speciaal niet ben omdat veel honden dit kunnen, blijf ik toch speciaal voor het vrouwtje. Dat is geen illusie gelukkig. Want welk hondje is er nu niet speciaal voor zijn baasje. ;)

Miko aan het werk.